

gement, og som gør en forskel, og den vil jeg ikke være med på.

Jeg vil til gengæld gerne være med på den, der hedder, at vi jo løbende skal gribe i egen barm og sige: Har vi så gjort det godt nok i forhold til at skabe de rammer, der skal være, for at vores medarbejdere kan løfte opgaverne optimalt? Og jeg vil også gerne vedkende mig, at der er ting, vi skal gøre anderledes, og det er sådan set også baggrunden for, at regeringen meget klart har markeret, at vi nu forpligtende skal i gang med en afbureaukratiseringsproces, ligesom vi har været det i forhold til det private erhvervsliv, hvor vi jo har lettet de administrative byrder med 15 pct. siden 2001, hvor der ligger en konkret plan for, hvordan vi når op på de 25 pct., der har været regeringens målsætning frem til 2010, og hvor vi jo i dag fremstår, også i internationale undersøgelser, som et af de lande, der har den bedste erhvervsregulering. Fuldstændig på samme måde skal vi jo nu arbejde med den offentlige sektor og se: Hvor kan vi rulle regler baglæns, hvor kan vi sætte geniale regler i stedet for mindre geniale regler? Og derfor vil regeringen efter sommerferien fremlægge en omfattende plan for afbureaukratisering i kommuner og regioner, bl.a. på socialområdet og børneområdet, og jeg kan garantere for, at det bliver et ambitiøst udspil.

Skal jeg så finde en glæde ved debatten her i dag, skal det være den, at det jo øjensynligt bliver en nem sag at få det udspil igennem Folketinget, for der har jo været en bred accept af, at her er der noget, vi skal gøre bedre. Så det ser jeg utrolig meget frem til. Jeg tror, vi skylder de offentligt ansatte at tegne et mere retvisende og et mere positivt billede af den offentlige sektor.

Kl. 20:07

Så er der jo den her beretning fra Rigsrevisionen, som sådan set slet ikke er kommet endnu. Nu kan man diskutere, hvor respektfuldt det er at føre en debat på så uoplyst et grundlag, og jeg er sådan set grundlæggende enig med fru Pia Kjærsgaard i, at vi burde holde os for gode til at diskutere en rapport, som kun findes i et udkast, som ikke er færdiggjort, som ikke er offentliggjort. Men emnet er jo bragt på banen, og uden nogen som helst viden om, hvad der står i den rapport – for den kender jeg jo ikke – vil jeg gerne sætte lidt ord på hele det her spørgsmål om sundhed og frit valg, som har fyldt så meget.

For hvad handler det egentlig om? Ja, det handler jo om, at vi indtil regeringsskiftet i 2001 havde et system med A-mennesker og B-menne-

sker. A-menneskerne, man kan jo næsten høre, hvor i det politiske univers de hører til, var dem med overskud, med ministerløn eller folketingsgæge eller pension eller friværddi. De blev behandlet med det samme, og kunne det ikke ske i den offentlige sektor, kunne de søge privatbehandling, og det kunne de selv betale. Det var der jo også dengang i den offentlige debat masser af konkrete, jordnære, personificerede eksempler på. Og så var der det andet hold, og de kunne bare vente.

Det var det, vi ville have et opgør med. Vi ønskede at lave om på det, da vi var i opposition og måske var lidt mere tydelige om, hvad vi ville, end det, man oplever fra den nuværende opposition. Vi ønskede at lave om på det, vi ønskede at skabe reel, lige og fri adgang ved at lave et system, hvor pengene kunne følge patienten. Vi havde en tanke om, at man kunne lade sig inspirere af det udmærkede system, vi har på friskoleområdet, hvor modellen jo er den, at hvis man sender sit barn i en privat friskole, får man 85 pct. af det beløb, som kommunen ellers skulle bruge på en folkeskoleplads, med sig. Det var sådan set vores forslag her.

Hvordan blev det forslag så modtaget? Jo, altså, ved åbningsdebatten i 1999 blev det skudt ned af den tidligere statsminister, Poul Nyrup Rasmussen. Det bliver for langt at læse op, og det giver måske også bedst mening, hvis jeg trækker et koncentrat ud af det, der blev sagt, men i hvert fald var synspunktet, som den nuværende opposition dengang havde, følgende:

»Og hvis man vælger noget andet, ja, så skal man kunne få en statslig dækning på 85 pct. af de samlede udgifter. Jeg har spurgt i Sundhedsstyrelsen, hvad 1 stk. bypassoperation koster, og efter hvad der foreligger oplyst for mig, så indebærer det en egenbetaling for 1 stk. bypassoperation på 22.588 kr. Jeg har dernæst spurgt, hvad en hofte- og lårknogleoperation koster, og hvis vi selv skal betale de 15 pct., bliver det 12.412 kr. Det bliver for alvor uhyggeligt – det her er jo uhyggeligt nok – hvad 1 stk. lungeoperation koster: 97.591 kr. Det er muligt, at der er nogle, der har råd til det, men det her er ikke det, vi vil, og det er jo ikke det, Venstre siger de vil.«

Citatet er af Poul Nyrup Rasmussen.

Det var så den reaktion, vi fik fra regeringen, da vi havde forslaget om, om ikke det var en god idé at lade patienten tage 85 kr. med, hver gang det offentlige bruger 100 kr. Det var ikke nogen åben dør, vi løb ind, kan man sige, og derfor gjorde vi selvfølgelig det, at vi renoncerede